

Scenariusz zajęć integracyjnych odbywających się z okazji dnia św. Mikołaja.

Zajęcia odbywają się w sali gimnastycznej Gimnazjum nr 2 w Wodzisławiu Śląskim w dniu 7 grudnia 2004 roku. Rozpoczęcie zaplanowano na godzinę 9.00. Gośćmi w szkole są wychowankowie z Wodzisławskiego Ośrodka Rehabilitacji i Terapii Dzieci i Młodzieży. Spotkanie ma na celu integrację młodzieży gimnazjalnej z osobami niepełnosprawnymi. Gimnazjaliści uczą się pracy z dziećmi upośledzonymi, nabywając tym samym umiejętności radzenia sobie w trudnych sytuacjach życiowych. Dzieci przybywają z ośrodka pod opieką pracowników oraz wolontariuszek, które przez cały czas trwania imprezy opiekują się nimi. Na mikołajki, prócz dyrekcji obu placówek, zostały również zaproszone władze miasta.

Szczegółowy przebieg zajęć.

I . Występ dzieci z klasy integracyjnej-teatrzyk, którego bohaterami są „zwierzęta”.

II . Po krótkiej scence następują zabawy, w których udział biorą dzieci z ośrodka.

NAŚLADOWANIE ZWIERZĄT

PRZEBIEG

Dzieci naśladują zwierzęta. Wolontariusze pomagają dzieciom rzeźbić z siebie zwierzęta z przedstawienia, zgodnie ze słowami prowadzącego. Przy każdym zwierzątku ruchy te pokazują też osoby grające dane zwierzę w przedstawieniu. Ich zadaniem jest wprowadzić w charakter / atmosferę / danego zwierzątka.

Ruchy powinny być wolne i charakterystyczne / w miarę możliwości / dla danego zwierzątka.

ZWIERZĘ	RUCH	UWAGI
<p>MIS Misie mają małe uszka.</p> <p>Misie mają za to duże brzuszki, bo lubią jeść miodek tak, jak Kubuś Puchatek. Czasem jednak, gdy zabiorą miodek pszczołkom muszą szybko uciekać, bo pszczołki je gonią.</p>	<p>Dzieci pokazują po kolei PR i LR na swoją głowę – uszka Pokazywanie dużego brzuszka Ruch wyjmowania z umownego garnka całą dłonią miodku i oblizywanie dłoni Machanie rękoma, tak jakby się ktoś opędzał od much – można biegać</p>	<p>W przypadku trudności wolontariusz może dany ruch pokazać na sobie lub pokierować ciałem dziecka w celu wykonania ruchu.</p>
<p>MAŁPA Małpy lubią skakać i brykać.</p> <p>Mają długie ogonki, które pomagają im skakać po drzewkach. Przysmakiem małpek są banany.</p> <p>Gdy je zjedzą odpoczywają i głaszczą się po pełnych brzuskach.</p>	<p>Dzieci chodzą na czworaka, skaczą lub machają rękoma i nogami w zależności od możliwości ruchowych Szukanie z tyłu swojego ogonka i pokazanie jaki jest długi Ruch imitujący obieranie banana i jedzenie go Głaskanie się po brzuszku</p>	
<p>PAPUGA Papuga to ptaszek, więc potrafi latać.</p> <p>Papugi potrafią też powtarzać to, co usłyszą – teatrykowa papuga powtarza po prowadzącym „jestem papużką”.</p>	<p>Ruchy RR jak przy lataniu, można połączyć je z bieganiem Dzieci starają się powtórzyć po wolontariuszach te same słowa np. umiem latać, mam piórka, jestem kolorowa, jestem papużką</p>	<p>W zależności od możliwości dziecka może ono powtarzać zamiast słów jakieś dźwięki</p>
<p>LIS Lisek jest bardzo sprytny i przebiegły, swoim noskiem wyczuje, gdzie są kurki i złapie je.</p>	<p>Poruszanie noskiem / wężowanie / na wszystkie strony Wolontariusze udają głosem kurki / ko, ko, ko / dzieci próbują ich złapać</p>	<p>Wolontariusze mogą sami pozwolić złapać się dzieciom lub nawet taki ruch wymusić</p>
<p>ŚLIMAK „Ślimak, ślimak wystaw rogi...”</p> <p>Ślimak jest bardzo wolny i gdy się boi chowa się szybko do swojej skorupki, która jest jego domkiem. Gdy ślimak jest ciekawy, co się dzieje wychodzi ze swej skorupki O ! Kto to idzie ? To żyrafa !</p>	<p>Wolontariusze pokazują dzieciom jak ustawić RR z tyłu głowy i zrobić rogi palcami, mogą poprowadzić RR dzieci do tego ruchu Bardzo wolne chodzenie lub inne ruchy Schowanie się pod płachtę z materiału, którą ma każdy wolontariusz Powolne zdjęcie płacht</p>	
<p>ŻYRAFA Żyrafa ma bardzo długą szyję</p>	<p>Dzieci podnoszą, wyciągają do góry</p>	

i wszystko widzi, bo jest najwyższa. Żyrafa bardzo lubi jeść listki z wysokich drzew	głowy Rozglądanie się dookoła Wolontariusze udają, że zrywają liście z wysokich drzew i pokazując ich zjadanie podają je dzieciom	
KANGUR Kangury mają bardzo duże stopy. Na brzuszkach mają kieszonki, do których chowają różne skarby.	Wolontariusze podnoszą stopy dzieci i wykonują ruch „wydłużania” ich, potem dzieci mogą zrobić to samo Dzieci pokazują brzuszki i wykonują ruch ręką chowający coś do wyimaginowanej kieszonki	
KOTEK Wszyscy znają kotki, które mają wąsy. Kotki uwielbiają pić mleczko, które chlepczą języczkiem	Pokazywanie wąsów na buzi Ruch językiem jak kotki w czasie picia	Można pomóc dzieciom pokazać wąsy ich rączkami na ich lub swojej buzi
SŁOŃ Uwaga, uwaga nadchodzi wielki zwierz. Ach, to słoń, co ma wielką trąbę. Jak słoń idzie to wszystko się trzęsie, taki to wielki zwierz.	Pokazywanie czegoś ogromnego Ruch ręką „przedłużający” nos Ciężki chód, tupanie	
LEW Lew jest królem zwierząt i ma wielką grzywę. Jest groźny i jak zaryczy to wszyscy się boją	Kuliste ruchy wokół głowy Pokazywanie pazurów, wydawanie dźwięków ryczenia, pokazywanie wystraszenia	Wolontariusze mogą prosić dzieci o powtórzenie swojego ryczenia, jeśli to zrobią mogą pokazać wystraszenie
WIELBŁĄD Wielbłąd ma garb i chodzi po pustyni, gdzie jest bardzo gorąco	Pokazanie dzieciom na plecach garbu – głaskanie, dotykanie, klepanie na grzbiecie, dzieci mogą zrobić to samo na wolontariuszach Przecieranie dłonią czoła tak, jakby było spocone	Wolontariusze mogą ten ruch wykonać dłońmi dzieci
DZIK Dzik ma ostre kły, a kto go spotka ucieka na drzewo	Pokazywanie zębów i groźnej miny Ruchy dłońmi tak, jakby dzieci wspinały się po drzewie	

Wszystkie ruchy zależą od możliwości ruchowych dzieci i wymagają szybkiego dostosowania się wolontariuszy do sytuacji.

ĆWICZENIA Z CHUSTAMI / PŁACHTAMI MATERIAŁU /

1. **CIUCIUBABKA TRÓJKOWA** - dwie osoby – dziecko i wolontariusz – znajdują się pod chustą. Trzecia osoba z tyłu ich prowadzi. Trójka ta jest ciuciubabką. Wszyscy wolontariusze powinni tak się poruszać i pokierować swoimi dziećmi, by mogły być złapane i by nastąpiła zmiana ról. Ćwiczenie jest wykonywane przy muzyce.

2. **BEREK ZAGANIANY** - dwoje dzieci z wolontariuszami, trzymając chustę na jej dwóch krańcach poruszają się sposobem dopasowanym do możliwości dziecka i starają się złapać pozostałe osoby, przez zagonienie ich do środka chusty / złapanie to zamknięcie obwodu /. Berków może być więcej niż jeden, zmiany mogą następować po złapaniu kogoś albo wprowadza je prowadzący. Ćwiczenie wykonywane jest przy muzyce.

3. **CHUSTOWY WĄŻ** – każda osoba trzyma końce dwóch chust – w ten sposób uczestnicy zabawy tworzą węża. Wolontariusze trzymają chusty razem ze swoimi podopiecznymi lub czuwają przy nich / poruszając się obok /. Prowadzący węża porusza się po sali w różnych kierunkach, pozostali trzymając chusty idą za swoim poprzednikiem. W miarę możliwości można przechodzić pod chustami, ale tak, by zbytnio nie poplątać węża. Wolontariusze powinni uważać, by chusty nie zostały wypuszczone, mogą też trzymać chusty razem z dziećmi / brzegi chust są szerokie /. Ćwiczenie odbywa się do muzyki a poruszanie powinno być z nią skoordynowane – można zmieniać tematy muzyczne w miarę potrzeb i możliwości dzieci.

4. **TUNEL Z CHUST** - uczestnicy dzielą się na dwie grupy. Jena z grup ustawia się w dwóch rzędach trzymając chusty w ten sposób, że oba końce jednej chusty trzymają osoby ustawione naprzeciwko siebie w rzędach. Druga grupa ustawia się pomiędzy rzędami, ale przed trzymanymi chustami czyli poza obrębem rzędów/. Na polecenie prowadzącego grupa druga przemieszcza się na drugą stronę pomiędzy rzędami. Grupa z chustami podnosi je do góry wykonując różne ruchy ramionami, powodując przez to poruszanie chust, falowanie, wznosy, opadnięcia. Można czasami na krótko opuścić chusty na głowy przechodzących osób. Po przejściu następuje zmiana ról. Jeśli ćwiczeniu będą towarzyszyły pozytywne emocje można je powtórzyć przed zmianą, by nie robić niepotrzebnego zamieszania.

PANTOMIMA Z CHUSTAMI

Dzieci wraz z wolontariuszami trzymają płachty materiału. Jedną płachtę może trzymać więcej niż jeden wolontariusz. Ćwiczenie odbywa się przy spokojnej muzyce. Uczestnicy rozmieszczeni są na całej sali – mogą siedzieć, chodzić, biegać, leżeć – pozycje są dowolne. Prowadzący co jakiś czas podaje nazwy czynności, przedmiotów, zjawisk – może układać je w opowiadanie. Uczestnicy starają się pantomimicznie pokazywać to, o czym mówi prowadzący – oczywiście przy dużej pomocy i pokierowaniu przez wolontariuszy.

Wolontariusze mogą nawet ustawić ciało dziecka do odpowiedniej pozy, pozycji, ruchu. Ustawienia nie wolno robić szybko i na siłę – dziecko musi poddać się impulsowi swojego opiekuna. Jeżeli to poddanie nie jest możliwe należy zostawić inicjatywę dziecku.

Przykładowe prowadzenie :

Wieje porywisty wiatr

Drzewa wyginają na tym wietrze swoje gałęzie

Wszędzie fruwać jesienne liście

Jest zimno

Niedługo zacznie padać śnieg i nadejdzie zima

Będzie można tarzać się w białym puszystym śniegu

Przyjedzie Mikołaj wozem zaprzężonym w czarodziejskie renifery

Na rzekach zrobi się twardy lód

A potem znowu zacznie świecić słoneczko

Kwiaty i inne roślinki zaczną rozkwitać

Będzie ciepło

Po wiosnie przyjdzie lato – będzie się można chlapać w wodzie

Będzie można leżeć na kocu i się opalać

Będzie można robić babki z piasku

Czasem może być burza z piorunami

I trzeba się będzie schować pod parasol

Potem znów powoli będzie się robiło chłodno

Znów opadną liście z drzewek

Znowu zaczną wiać wiatry

Ale za to znów spotkamy się razem na wspólnej zabawie właśnie tutaj.

Każdy wers jest przerywany, by uczestnicy mieli szansę dobrać ruch i wykonać improwizację pantomimiczną. Sposób wykonania ruchu zależy w dużej mierze od pomysłowości i otwartości opiekuna dziecka, gdyż zna on swojego podopiecznego, jego możliwości i sposób reagowania na różne sytuacje. To wolontariusze w większości będą inspiracją dla swoich podopiecznych.

III . W świątecznej atmosferze Mikołaj rozdaje prezenty. Wspólne śpiewanie kolęd.

Opracowali : Joanna Królikowska i Arkadiusz Kosteczka